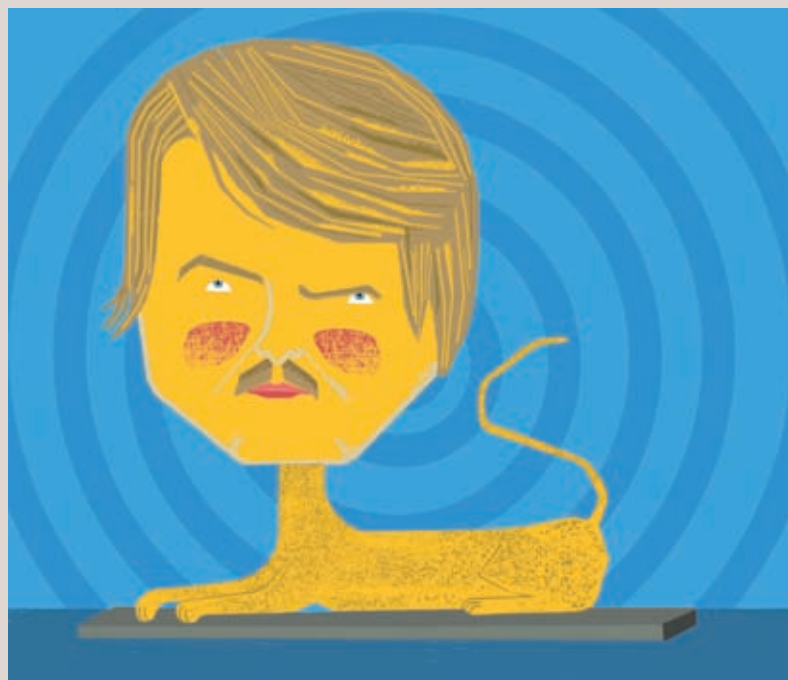

Serra l'artista, el cineasta

L'manartist és el nou projecte d'Albert Serra, un cineasta que a les comarques de Girona, i a tot el país, se'l coneix més per les seves entrevistes i declaracions —la darrera, al programa «El convidat», de TV3— que per la seva obra. Aquest és un fet molt curiós si tenim en compte les seves credencials, que molts deuen envejar i que pocs podran assolir mai: les seves pel·lícules *El cant dels ocells* i *Honor de Cavalleria* han estat seleccionades a Canes; *Història de la meua mort* va guanyar el Lleopard d'or a Locarno; de la seva obra se n'han fet retrospectives a grans festivals, a centres de prestigi com el Pompidou i a Museus com el MOMA; va ser un dels artistes seleccionats a la Documenta de Kassel, allà on va fer *Els tres porquets*, una pel·lícula de 101 hores, i recentment ha estat escollit per representar Catalunya a la Biennal de Venècia.

De Serra, se n'han dit moltes coses: que és un provocador, un farsant, el símbol del problema que té aquest país amb la crítica cinematogràfica, o que és un estafador professional; altres l'han considerat un geni, un renovador, el gran artista de l'underground i un dels grans cineastes a l'alçada de Sokurov, Dreyer, Tarkovsky o del mateix Pasolini. Potser tots tenen raó, potser cap no en té o potser sóc jo el que està equivocant, tenint en compte que, per sobre de moltes consideracions personals i hipèrboles estranyes, Serra és, per sobre de tot, algú que ha fet

tant de les seves pel·lícules com de les seves aparicions públiques una provocació artística.

Les seves obres, tal com diu Pere Portabella, suposen una gran exigència per a l'espectador. Serra veu el cinema com quelcom subversiu, i ha aconseguit, tot i tenir des del meu punt de vista unes influències evidents, fer un cinema original, quelcom que ningú no fa igual. El seu és un cinema d'atmosferes, amb una preciosa idea pictòrica, que té en compte les textures de la imatge. Són films de presències que defugen el relat clàssic de la trama, una filmografia que provoca l'espectador, que l'obliga a esforçar-se, a preguntar-se i a fer-se seva la pel·lícula. És una obra basada en rodatges caòtics, improvisacions i una direcció d'actors només apta per a no professionals com tots els actors que treballen a les seves pel·lícules. Serra ha fet un cinema antiacadèmic i, aplicant aquella màxima de Borges «*Entré en la universidad para dejar de aprender*», no ha trepitjat cap escola de cinema. Tampoc no ha visitat cap rodatge aliè, no va al cine, ni fa res que pugui «contaminar» la seva obra. Ell és ell, fet a si mateix. Ell és Albert Serra, un director només apte per a espectadors amb grans dosis de curiositat. Ell és la provocació, i de fet l'art és, o hauria de ser sempre, una provocació. Ens agradi més o menys —i aquí ja no m'hi poso—, Albert Serra és un artista.

Serra a Venècia

Albert Serra serà el representant de Catalunya en la 56a edició de la Biennal d'Arts Visuals de Venècia. El projecte comissariat per Chus Martínez i titulat «La singularitat» ens proposa «una mediació entre el segle xx i el xxi». Una obra com aquesta segur que generarà comentaris, i des d'aquesta pàgina n'estarem pendents. La Biennal d'Arts Visuals de Venècia se celebrarà del 9 de maig al 22 de novembre.